

I ara, què?

Ja tenim la Generalitat. I ara, què? Doncs ara, res. Vull dir que ara és quan comença de veritat la feina.

La primera gran feina dels polítics serà precisament fer entendre a tothom que amb el restabliment provisional de la Generalitat s'ha aconseguit una gran victòria política, però poca cosa més. La Generalitat provisional no podrà aportar massa solucions a la immensa problemàtica que pateix Catalunya.

Amb el retorn del President Tarradellas del seu exili francès començarà una nova etapa de la vida de Catalunya, de la qual en serà el primer acte important la formació del primer Govern provisional de Catalunya, anomenat propiament Consell Executiu. Això serà si tot va bé abans que s'acabi aquest mes d'octubre.

A partir d'aquest moment els esforços es dirigiran cap a dos objectius primordials. D'una banda un procés d'organització interna amb al traspàs i la coordinació dels serveis de les actuals diputacions provincials, així com dels que l'Estat accedeixi a atorgar. De manera paral·lela, encetar també amb tota la urgència els treballs preparatoris per l'elaboració del nou Estatut d'Autonomia que hauria d'aprofundir el de 1932 perquè pugui ser discutit i aprovat ben aviat a les Corts de Madrid.

Tindrem ja el nou Estatut el proper 11 de setembre? Catalunya ho necessita, però ara per ara qualsevol predicció és arriscada. En qualsevol cas no depèn únicament de la voluntat dels diputats i senadors catalans, sinó de la marxa global de les tasques del Congrés i el Senat i sobretot de l'elaboració de la Constitució democràtica de l'Estat que ha de crear el marc legal adient pel nostre Estatut i els de les altres nacionalitats i regions espanyoles que volen l'autonomia.

La Generalitat provisional és només el primer pas. És l'Estatut la gran fita a assolir per l'autogovern de Catalunya. Què podrà fer doncs la Generalitat? Probablement moltes coses, però no aquelles importants i decisives per a resoldre els problemes més greus d'aquesta gran crisi eco-

nòmica i social que estem patint. Seguirem depenent de Madrid en els aspectes més importants de la nostra vida quotidiana. La responsabilitat serà doncs del Govern espanyol i això convé que tothom ho tingui molt clar. Mentre no tinguem l'Estatut, que caldrà lluitar perquè atorgui a la Generalitat el màxim de competències, que ningú faci a la Generalitat exigències que escapin a les seves atribucions. El contrari seria debilitar-la i fer el joc als enemics de l'autonomia de Catalunya.

Convé insistir en aquest punt, perquè dissabte ja va haver-hi un incident molt lamentable al final de la reunió de l'Assemblea de Parlamentaris que va donar suport a la nova Generalitat. El grup d'escoles de Barcelona autoanomenades "Escoles en lluita" va fer un gran favor al Govern de Madrid i qui sap a qui més en atacar, fins i tot físicament en el cas del comunista López Raimundo, als parlamentaris demanant-los solució pel seu problema.

El crit "aquesta democràcia és una merda" que alguns manifestants varen llençar ha donat peu a malpensar de les veritables intencions dels manifestants i ha desautoritzat aquest moviment reivindicatiu davant l'opinió pública.

Això no vol dir, però, que la tasca d'aquest període provisional no sigui important. Les competències de les diputacions i les que l'Estat vulgui traspassar poden ser en les mans de la Generalitat una eina molt valuosa per afrontar problemes concrets i per sentar les bases de la reconstrucció democràtica del país. Recordem en aquest sentit el que va fer la Mancomunitat a començaments de segle i després l'època sense Estatut de la Generalitat republicana amb Macià.

Valorem sobretot la vitòria política. Josep Tarradellas, el republicà, és l'únic exiliat de la guerra civil que torna exercint un càrrec públic. L'Estatut del 32 ha estat amnistiat. Catalunya serà l'únic país d'Europa occidental en què hi haurà fins i tot comunistes al Govern. Catalunya serà un model per les esquerres europees.

Jaume Guillamet

